

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

Ամեն մեկնող կը տանի մաս մ'ինձմէ իր հետ,
Ամեն եկող կը բերէ մաս մը ինձմէ ետ.
Ու ես այսպէս, մակոյշի պէս, կ'երթամ-կուգամ,
Ու ես այսպէս, յաւերժապէս, կամ ու չըկամ:

Ես կարօտի ծով եմ հիմա, մերթ ալեկոծ, մերթ խաղաղ,
Սեւ ամպեր են ծովուն վըրայ, մերթ արեւը ոսկեշաղ.
Ես անսահման կարօտի ծով՝ խորունկ ու մութ ու անտակ,
Ալբերուս մէջ յորձանք ու հով, բայց և մարգրիտ ու սուտակ:

Ես հիւլէ չընչին,
Ես միսէ կըրակ,
Ես մարդ մեղսածին
Ու սուրբ պատարագ:

Մահ, հիւր անկոչ ու աներես ու չարակամ,
Իմաստն ի՞նչ է այցիդ միտքիս, ամեն անգամ,
Տես, գարնան հետ կը խալտայ կեանքն հազար ձեռով,
Ինչո՞ւ կ'ուզես դիմացդ՝ անյոյս նըստիմ-սըգամ:

Օ՛, մայր բընութիւն, օ՛, վըսեմ տաճար,
Ես մասնիկըդ ստակ, բայց բեզմէ տարբեր.
Դուն անգիտակից, մըշտանոր հանճար,
Ես ծիլ գիտակից, հովէն տարուբեր:

Ինչպէ՞ս եւ ո՞ւր վերջապէս պիտի յանգի այս ուղին...
Երնեկ սակայն՝ ան երթար, յանգէր օր մը այն հիւղին՝
Ուր ես աչքերս եմ բացեր... ու երագի մ' մէջ վըսեմ,
Վերջին փունով՝ զըտնէի ամենքն որոնց կը սպասեմ:

Այնպէս խաղաղ է հոգիս, սիրտըս այնպէս է հանդարտ,
Ամմեղութեան որ դէմքին՝ կըրնամ նայիլ ես անքարք,
Դաւին, կեղծին ու սուտին՝ դուռը երբեք չեմ բախած,
Բարձրանալու համար՝ ես մարդու վըրայ չեմ կոխած:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ